~~224~~
489

K
96

489 K 96

Ergo Quintilium perpetuus ſopor
Vrget? cui pudor et juſtitiae ſoror,
Incorrupta fides, nudaque veritas,
Quando vllum invenient parem?

HORAT.

M A N I B U S

NICOLAI BONDTII,

JURISCONSULTI CLARISSIMI

S.

*B*ondtius occubuit: justum cohibere dolorem
Quis valet? haec quem non mors inopina movet?
Solis ad occasum meritis celebratus ab ortu,
In commune bonus *Bondtius* occubuit:
Amstelii laus prima fori, quo vindice tutam
Est se fassa Themis, *Bondtius* occubuit.
Hei mihi! quot tumulo bona nunc conduntur in vno,
Commoda quot Patriae diripit *vna* dies!
Est aliquid doctam Themidi sociare Minervam,
Perpetuo et studiis invigilare bonis:
Et gerere est aliquid generoso pectus honesto
Incoetum, et recto ponere calle pedem.

TER

NAGEDACHTENISSE

VAN DEN

BEROEMDEN RECHTSGELEERDEN,

M^R. NICOLAAS BONDT.

Ach! *Bondt* is dood! wie kan zijn droefheit ſmooren?
Wien treft geen ſlag, zoo onverwacht als groot!
Die zijn verdienſte aan Oost en West deed hooren,
De Burgervriend, de goede *Bondt* is dood!
Astraeä mist heur voorſpraak en beſchermer,
In 't pronkſieraad van Amſtels pleitzaal, *Bondt.*
Ach! welk een ſchat zinkt onder weinig marmer,
Gaat in *een* uur voor 't vaderland ten grond'!
't Zegt veel in 't choor der nutte wetenſchappen,
Vrouw Themis hand te huwen aan Minerf;
't Zegt meer in 't ſpoor van deugd en eer te ſtappen,
En 't edel hart te hoeden voor bederf.

Eloquio est aliquid venenata infringere tela,
Nec nisi pro justis bella movere reis.
Mercurii est aliquid leges et noscere jura,
Omnibus in caussis fasque piumque sequi.
Ast rarae hae dotes si conspiciantur in vno,
Non hominem, sed te cernere crede Deum.
Aeternam his meruit laudem *Noordkerkius* ingens,
Amsteliae quondam publicus vrbis amor.
Illius et meruit vestigia certa secutus
Bondtius hanc, tanto non minor ipse Viro.
Hos amet, hos digno semper veneretur honore,
Qui Themidos leges et sacra jura colit,
Optet et in tumulis vt molliter ossa quiescant,
Illorum et cineri terra sit vsque levis.
Ast procul his tumulis rabulae procul este profani,
Quos avidos lucri fasque nefasque rapit,
Causidici efficitis qui detestabile nomen,
Pernitiem in Patriae gens male nata tuae,
Quos manet infames in iturum dedecus aevum,
Quos hominum opprobrium, quos manet ira Deûm.

☾ ❁ ☽

't Zegt veel de trouw, bedreigd door havikspennen,
Niet dan met recht ter pleitbank voor te ſtaan;
't Zegt meer de wet en 't koopgebruik te kennen,
Op billijkheid en waarheid acht te ſlaan.
Bezit een mensch die ſchaars geſchonken gaaven,
Hij wordt met regt gelijk een God geſchat.
Hier door verdiende een *Noordkerk* de eer der Braaven,
En was voorheen de lust der Amſtelſtad.
De groote *Bondt*, hem loflijk naargetreeden,
Verworf al de eer, die 't Y zijn voorbeeld gaf:
Wie eerbied voel' voor Waarheid, Recht en Reeden
Beminne en eer' die Braaven in hun graf.
Hij wenſche rust hunne asſche en dor gebeente,
Hun zielen heil in 't Elizeeſcheveld.
Maar vlucht van hier, ontzie dit grafgeſteente,
Gij rooversrot, die 't recht verdraait om geld:
Gij pest des lands, ter kwaader uur gebooren,
Om wien de naam van voorſpraak word veracht;
Wien, niet dan ſchande in de eeuwigheid beſchooren,
Der menſchen haat, de wraak der Goden wacht.

Contingat vivis meritas eludere poenas,
Post obitum ast vmbris non erit vlla quies.
Supplicia Eumenides infligent vindice dextra,
Aeacus et judex vsque feverus erit.
Sed quid in Elyſiis vos curat *Bondtius* oris!
Cognita non ſancto nomina vestra choro.
Saeva Beatorum non aures murmura turbant,
Quîs datur optata posſe quiete frui.
Ergo abſint lacrymae! non gaudia flere piorum,
(Sint dicenda licet publica damna) decet.
Ast tu *Bontiade!* ſoboles dignisſima Patris,
Fac meritis repares publica damna tuis;
Et tam virtutis Patriae, quam nominis heres,
Fac maneas juſtis portus et ara reis.

TOUS. WOORDHOUDER.

Kunt gij die ſtraffe uw leeven lang ontwijken,
Uw ſchim verwacht eens rustelooze pijn;
Want Minos zal uw vreeslijk vonnis ſtrijken,
Een Razernij uw ſtrenge ſtraffter zijn.
Maar braave *Bondt*, in de Elizeeſchevelden,
Bekreunt zich aan uw traanen noch verdriet,
Hoort nooit met ſmart uw kwaade naamen melden,
Daar zijne ziel de zaligheid geniet.
Wilt Yſtad dan niet langer traanen ſtorten,
Schoon uw verlies beſchreijenswaardig is.
Zou droeve rouw der vroomen vreugd verkorten?
Neen! klaaggeſchrei herſtelt toch geen gemis.
Maar brave Zoon des allerbesten Vaders!
Zorg dat zijn roem in uw geſlacht beklijft,
Dat met zijn bloed zijn deugd vloeit door uwe aders
En gij de ſteun van braave pleiters blijft.

J. VAN DYK.

GRAFSCHRIFT

OP DENZELVEN HEERE.

(Naar 't latijn van den Heere HIERONIMUS DE BOSCH.)

Hier rust de beste zoon van vrouw Geregtigheid,
Wiens lijkbusch door het Y en d'Amstel wordt beschreid.
Hij was der weezen voogd, der weduwen een raader,
Beheerscher van zich zelf, het richtsnoer van een vader,
Een waardig menschenvriend, die zijn natuurgenoot
Zijn schatten, de eedle vrucht van zijn geleerdheid, bood.
Maar ach! een uurtje heeft die fakkel uitgesnooten,
Den vrijen mond van dien opregten man gesloten;
Nu twist de burgerij om hunnen voorspraak, Bondt,
Of zijn verlicht verstand of deugd den voorrang vond.

J. VAN DYK.

TE ROTTERDAM,
Bij J. MEIJER, Boekverkooper, 1792.